

Viktorija Keli

*Gospoda
Hudini*

Prevela
Eli Gilić

■ Laguna ■

Naslov originala

Victoria Kelly
MRS. HOUDINI

Copyright © 2016, Victoria Kelly
Translation copyright © 2016 za srpsko izdanje, LAGUNA

Kupovinom knjige sa FSC oznakom pomažete razvoj projekta
odgovornog korišćenja šumskih resursa širom sveta.

NC-COC-016937, NC-CW-016937, FSC-C007782

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

Tati

Svet je pun čarobnih stvari
koje strpljivo čekaju da nam se čula izoštre.

V. B. Jejs

Prolog

GALENA, KANZAS

9. januar 1898.

„Gde je moj brat Džon Marfi?“ Hari je podigao ceduljicu prema svetlu. „Nisam čula ništa o njemu devetnaest godina.“ Vratio je list hartije u kovertu i prešao pogledom po publici. Napolju je zima hučala ulicama od ispucale zemlje, a konji su topotali u postajama.

„To je moje pitanje“, javio se tihi ženski glas iz zadnjeg dela dvorane.

Bes je sedela na drvenoj stolici na sredini pozornice. Preko glave joj je bio prebačen crni veo. Pogledala je Harija pa provirila u tamu. Ovo nije uobičajeno.

„Pitanja bi trebalo da budu anonimna“, rekao je Hari. „Duhovi tako vole.“

Žena je ustala. Lice joj je bilo skriveno senkama. „Ali kako ćete odgovoriti ako ne znate ko sam?“

Bes se nakašljala. Dvorana je bila prljava, stotine nogu izgazilo je zemljani pod i prašina ju je gušila kao bukagija oko vrata. Reči nisu dolazile. Na takva pitanja je uvek neodređeno odgovarala: *On je na putu ka vama, on dolazi*; mogla je da pruži određeniji odgovor ako unapred dozna nešto – o nedavnim smrtima i glasinama u malim varošima.

„Gospođo Hudini.“ Hari je dotrčao do nje. „Jesi li dobro? Šta ti se javlja?“

„To je... Džon Marfi“, promucala je umesto da odgovori dubokim, afektiranim scenskim glasom. „Mislim da ćete ga pronaći u Istočnoj sedamdeset drugoj ulici u Njujorku.“

„U Njujorku?“, ponovi žena. „Šta bi tamo tražio?“

Bes je još jednom prekršila dogovor i pogledala pravo u Harija. Ponovo ju je obuzeo kašalj. Veo joj je spao na pod.

Hari je ustao. „Mojoj supruzi nije dobro. Duhovi je kinje. Moraćemo da prekinemo.“ Odveo je Bes iza zavese i položio joj dlan na potiljak. „Šta je bilo?“

Odmahnula je glavom. „Prašina. Nisam mogla da dišem.“

„Prašina?“ Razdraženo se odmakao. „Nije trebalo to da uradiš. Držimo se dogovora, Bes. Znaš to.“

„Ne znam šta mi bi. Nisam mogla da prestanem da razmišljam o Džonu Marfiju koji ima poslastičarnicu blizu stana tvoje majke. Te reči su mi izletele same od sebe.“ Obrisala je lice. „Žao mi je.“

„I šta će biti kad se ispostavi da je pravi Marfi mrtav ili u zatvoru?“

„Zar je važno? Dotad ćemo biti na pola puta do Milvokija.“

Hari se namrštio. „Valjda je tako. Ako se oluja stiša.“

Uzela ga je za ruku. „Šta god rekli, obmanjemo ih.“

Na hladnom sivilu jutra, pošto su spakovali sanduke i namirili račune, sitna uzbuđena žena u teškom vunenom kaputu koji ju je pokrivao od ušiju do stopala zaustavila je Bes ispred hotela.

„Gospođo Hudini“, rekla je. Dah joj je bio beo poput dima. „Ja sam Meri Marfi.“

„Meri Marfi?“

„Rekli ste mi za mog brata.“

Bes se pravila nevešta. „Bojim se da se ne sećam.“

Hari im je prišao. „Ako je reč o nečemu što se sinoć desilo, gospođa Hudini nije sasvim svesna za vreme seansi“, objasnio je. „Neko drugi progovara kroz nju. Ne možete je kriviti.“

Žena je brzo spustila šaku na njegovu ruku. „Vaša žena je bila u pravu. Moj brat radi u Sedamdeset drugoj ulici u Njujorku.“

Bes se ukočila. „Molim?“

„Poslala sam telegram jednoj prijateljici sinoć i zamolila je da proveri. Pronašla ga je. On je živ i zdrav.“

Bes je videla kako je Hari stisnuo vilicu. „Mnogo mi je drago“, odgovorio je hladno, obavio joj ruku oko struka i povukao je prema hotelu. „Ali bojim se da mnogo kasnimo.“

Meri Marfi je preneraženo stajala u snegu i gledala za njima.

U dupke punom predvorju, Bes se oslobodila Harijevog stiska. „Bože moj“, promrsila je, drhteći. „Šta smo uradili?“

Hari je prošao rukom kroz kosu. „Očigledno je samo slučajnost.“

„Hari... jesmo li prodali duše zarad malo aplauza?“

„To je bio sasvim nedužan odgovor.“

Bes je isprekidano udahnula. „Ali to smo tražili, zar ne? Ovo je prava magija.“

„Šta to uopšte znači?“ Nagnuo se da podigne njene torbe, ali videla je da se uplašio. „Znaš da ne marim mnogo za religiju.“

„Ovo nije religija. To je... kad znaš više nego što bi trebalo. Povezivanje s drugom stranom. Sve ovo vreme smo se pretvarali da razgovaramo s mrtvima. Šta ako oni zaista mogu da govore?“ Spustila je glas. „Kako da znamo šta se zaista tamo nalazi ili ko se tamo nalazi?“

Hariju oči zablistaše. „Zar ne žele svi da znaju šta je s druge strane?“

„Ne. Ja ne želim.“ Stresla se, setivši se detinjeg straha od mraka, senki koje su noću poprimale zastrašujuće oblike na tavanici njene sobe i kako se satima molila ne bi li ih rasterala.

„Čini mi se“, rekao je Hari polako, „da želiš da znaš više nego što misliš. I mislim da se 'naša magija' – ako se može tako nazvati – dešava kad smo zajedno. To nije zlo.“ Sunčeva svetlost se poput vode zatalasala na njegovom licu. Meri Marfi više nije bila ispred prozora.

Istina je. Bes se činilo da su joj se čula izoštrila otkako se udala za Harija. Boje su postale jače; svetlost je plamtela u mraku. Međutim, bojala se. „Hajde da prestanemo sa seansa-ma, Hari. Čemu god da se nadaš, nećeš ga naći.“ Pogledala je ravnici pokrivenu snegom, travu sakrivenu zaslepljujućom belinom odmah iza ulice.

I Hari je prešao pogledom po pustari kao da čeka da se povorka aveti pojavi i odmah raspline poput ledenica na zamrznutoj zemlji.

Prvo poglavlje

KONI AJLEND

Jun 1894.

Pored plaže, sveže i mračno pozorište *Vaka* je najbolje mesto da se provede sparno subotnje poslepodne na Koni Ajlendu. Ima dovoljno sedišta da bi mesto izgledalo popularno, ali ipak nije preveliko te pozornica uvek deluje blizu, kao da je u drugom kraju dnevne sobe. Bes je nastupala u njemu pre tri nedelje, čim je napunila osamnaest godina i pridružila se trupi *Sestre Floral*. Publika je bila fina i bacala je ružičaste ruže na pozornicu. Devojke nisu bile toliko glupe da otkriju svoja prava imena – nezanimljiva, nemačka. Kasnije ih je gomila požudnih mladića čekala ispred vrata i raspitivala se jesu li zaista sestre i je li im Floral pravo prezime.

Jutros je jedna devojka nagovorila Bes da joj se pridruži. Pravo ime joj je bilo Nora, ali svi su je zvali Dol* zato što je majušna, ima nokte ružičaste poput ruža i oči nalik mesecima. „Biće veoma uzbudljivo“, rekla je; mađioničar po imenu Daš sačuvao joj je dva sedišta i obećao dobru predstavu.

* Engl.: *Doll* – lutka. (Prim. prev)

„Znaš, onaj drugi mađioničar je njegov brat“, rekla joj je Dol dok su prelazile ulicu od pansiona do vašarišta. „I on je slobodan.“

„Naravno da jeste“, odgovorila je Bes. „I oni su uvek braća.“

Dol je prevrnula očima. „Ne, on mu je *pravi* brat.“

„Bar ti je tako rekao.“ Dol uvek gubi glavu jer se nada ljubavi i stalno vuče Bes sa sobom na sastanke. Najgori su izlasci s drugim zabavljačima. Svi oni zarađuju tako što se pretvaraju da su nešto što nisu – uključujući Bes i Dol – ali muškarcima je naročito teško da istovremeno budu šarmantni i iskreni jer u industriji zabave možete biti samo jedno ili drugo.

Njihova sedišta su bila u trećem redu, s leve strane, te su imale dobar pogled na pozornicu kad su dvojica mađioničara istupila i predstavila se publici. Govorili su glasno i autoritativno, ali publika ih je mlako prihvatila jer se nije još unela. Svi su još čuli zvona i smeh karnevala koji se održavao napolju uprkos sparini. Žene su dokono hladile lica. Niko nije znao ko su braća Huidini iako su se predstavljali kao „majstori bekstva“.

„Koji je Daš?“, pitala je Bes. Dol je pokazala na višeg momka koji je vezivao drugog u crni platnjeni džak.

Nije bila sigurna da li se razočarala što mladić koga je Dol nazvala Hari nije visok kao Daš ili se obradovala jer je Hari očigledno bolji sportista, ima tamniju kosu i zaokrugljeniju bradu. Uvek je volela tamnokose muškarce. U srednjoj školi se umalo nije zanela s jednim konobarom koji ju je ljubio s toliko žara da ju je ujeo. Ipak, očarale su je njegova kosa crna kao ugalj i vreline leta.

Hari je u vreći kleknuo u veliki putnički sanduk. Brat ga je zaključao i obmotao debelim konopcem. Iz sanduka se nisu čuli zvuci, nije bilo nikakvih pokreta. Daš je zatim navukao zavesu, sakrivši sanduk kao i sebe od pogleda.

„Dame i gospodo“, povišio je glas iza zavese kako bi nadjačao zvuke muzike koji su dopirali spolja. Dol je s iščekivanjem stisla dlanove. „Pogledajte“, potapšao je tri puta, „čudo!“

Nevidljive ruke razgrnuše zavesu. Pred njima je stajao Hari, slobodan, ruku pobjednički podignutih u vazduh. Publika je zagrajala pa glasno zapljeskala.

Bes se nagla prema Dol. „To je bilo vešto.“

„Čekaj.“ Dol ju je uhvatila za ruku. „Mislim da još nije gotovo.“

Harijeva bela košulja je čudesno ostala čista. Skinuo je konopac obavijen oko sanduka pa otvorio bravicu. Daš je iskoračio iz platnenog džaka. I on je bio neuprljan.

Publika je zaklicala. „Bravo!“, povikala je Dol i skočila na noge. Daš ih je primetio i osmehnuo se. Bes se zadivila. Njena radoznalost se probudila. Prošlo je samo nekoliko trenutaka otkako je Hari bio vezan u tom džaku. Kako li je uspeo tako brzo da izađe i ubaci Daša unutra?

Utom se začu glas iz zadnjeg dela pozorišta. „Vi ste obični prevaranti!“, uzviknu neko. Publika se razdvojila kako bi otkrila namrštenog sedog muškarca koji je izmahivao pesnicama. „Prepoznam varalicu na kilometar, a vas dvojica ste okoreli prevaranti!“

Daš i Hari su se zgledali. „Moram da se usprotivim, gospodine“, odgovorio je Hari. Publika prasnu u smeh.

„Taj sanduk može da se otvori iznutra. Raskrinkaću vas“, čovek je i dalje galamio.

„Učini to!“, podstaknu ga neko. „Idi tamo i uradi to!“

Bes se sažalila na Hudinije. Poželela je da im pomogne. Videla je da se Daš trgao pa pogledala Dol. „Siroti mladići. On im kvari predstavu.“ Ali nijedan brat nije izgledao uzrujano.

Čovek se popeo na pozornicu praćen bodrenjem publike. Obrazi su mu bili crveni kao bulka kad je stao ispred Harija i Daša.

„Mogu da izađem iz te jeftine kutije“, izjavio je. „Tri'es godina nastupam, a vi prljate pozornicu tim bednim obmanama.“

„Samo izvolite“, odgovorio je Hari i pokazao na sanduk, koji je i dalje stajao nasred pozornice. Publika se ponovo nasmejala, ali nervozno ovog puta.

Čovek je ušao u džak, navukao ga do ramena pa preko glave, i dalje gundajući u bradu. Kad je bio potpuno pokriven, Hari je vezao džak i pomogao mu da klekne u sanduk. Daš ga je zatvorio, zaključao bravicu pa navukao zavesu oko sanduka. Potom su braća sela na ivicu pozornice. Noge su im visile tik iznad poda.

Prvih nekoliko minuta je vladala tišina. Bes nije bila sigurna navijaju li za starca ili za Hudiniije. U svakom slučaju će se desiti nešto neočekivano. Kad je treći minut otkucao, iz publike se začulo mrmljanje.

Dol je pogledala Bes i široko se osmehnula. „Daš je obećao nešto nesvakidašnje, zar ne? Ovo je veoma zabavno. Pitam se koliko li će ostati tamo.“

Bes nije znala. Do petog minuta je postalo jasno da nešto nije u redu. Publika se uznemirila, a neki su počeli da skandiraju. Hari je ustao i podigao ruku.

Kad su glasovi utihnuli, iza zaves se začuše prigušeni krici. Neko je dozivao u pomoć s druge strane. Braća su skočila na noge i povukla zavesu, otkrivši sanduk uvezan konopcem. Daš je presekao konopac i obojica su pomogla čoveku umotanom u džak da izađe iz sanduka. Migoljio se. Odvezali su ga i tkanina mu je pala pored nogu. Čovek obliven znojem na trenutak je stajao na pozornici pa se srušio na pod.

Publika je zaklicala.

Braća su obećala da će se naći s njima na ulazu u pozorište pola sata posle nastupa. Dol je zamolila Bes da se vrate u

sobu kako bi se presvukla. „Mrzim ovu suknju.“ Povukla je grubu plavu tkaninu. „Trebalo je da obučem crvenu.“

„Neće li se Ana naljutiti kad vidi da si me pvela ume-
sto nje?“

„Neće.“ Dol je slegla ramenima. „Ionako je večeras izašla
s udvaračem.“

Bes se osmehnula iako je znala zašto je Dol pozvala nju
umesto Ane. Bes izgleda najobičnije, ima najmanje grudi
i najneupadljivije obline. S druge strane, Ana je, kose žute
kao klasje i zaobljenih obraza, najprivlačnija i uvek stoji u
sredini kad pevaju.

Kao i većina zabavljača, stanuju u Zapadnom Brajtonu, u
četvrti koju nazivaju Utroba. Približno polovinu čine udže-
rice, pivnice i kabarei. Iznajmle su sobu u jeftinom hotelu
u kome žive igračice koje plešu u barovima i džepare goste
tako što im sipaju hloral-hidrat u piće i krađu novčanike.
Bes je sanjala o tome da jednog dana zarađuje dovoljno kako
bi živela u hotelu *Brajton bič* s belom verandom i stazama
uokvirenim geranijumom.

U njihovoj sobi, u tesnom prolazu između bračnog i jed-
nog uzanog kreveta pored kojih su stajale male mesingane
lampe, Dol se nagla prema ručnom ogledalu da pogleda
trepavice. „Mrzim ovu sobu“, rekla je. „Tako je skućena i
gotovo da nema nimalo svetlosti.“

Bes je klimnula glavom, ali nije se žalila. Nikad ranije nije
bila toliko samostalna jer je prvo živela uz majčine nepresta-
ne verske pridike pa pod budnim okom starije sestre. Nije
se kajala što je otišla iz sestrinog stančića u Grand stritu,
odakle su se videle imućnije gradske kuće Bedforda. Njihovi
kitnjasti kameni ukrasi i svilene zavese podsećale su je na
ono što nikad neće imati. Kad su joj Dol i Ana predložile
da se pridruži njihovoj pevačkoj trupi, nije imala šta da

izgubi. Ostala joj je još jedna godina srednje škole i mogla je da se nada da će postati jedino supruga, časna sestra ili prodavačica.

Veći deo Utrobe izgoreo je do temelja pre jedne decenije, ali i dalje je bila opasno susedstvo i nijedna devojka nije tuda sama šetala noću. Bes i njene drugarice su posle podne uvežbavale nastupe u parku pored hotela *Menhetn bič*. Njihov repertoar sastojao se mahom od ljubavnih balada za sopran i alt uz njihanje kukovima i sa treptanjem. Na pozornici su nosile perje u kosi, crne čizme do članaka i suknje do listova. Posle polučasovne probe opružile bi se na hladnoj hotelskoj travi, slušale kako se gosti brčkaju u bazenima sa slanom vodom i smišljale kako da dobiju angažman u Hendersonovoj muzičkoj dvorani s lakiranom drvenom pozornicom, crvenim plišanim sedištim i pozlaćenim ogradama na balkonima. Bes je tek tri nedelje na Koni Ajlendu, ali već ju je uljuljkala jednoličnost dokonih poslepodneva, večeri u restoranima morske hrane ili na trkalištu, nesmetanog očijukanja muškaraca i žena. Nije mislila da je u skandaloznom okruženju. Nije joj izgledalo kao Gomora već kao Eden, ringišpili, pesak boje slonovače, hoteli s jarkim svetlima i pastelnim nadstrešnicama, teški, sirupasti miris koji se širio iz poslastičarnica u predvorjima. Gotovo je zaboravila vruće pločnike Grand strita i burne noćne prepirke bračnog para iz susednog stana. Kad je bila na pozornici s drugim devojka, dok je večernji vazduh strujao kroz otvorene prozore a muzika klavira dopirala iza nje, mogla je da zamišlja kako će zauvek tako živeti, ne polazući račune nikome, tamnih pletenica ukrašenih ružičastim perjem, s glasom koji se raznosi: *Kad se bal završi, kad jutro svane, kad plesači odu, kad zvezde zgasnu.*

* * *

Daš je izašao prvi. Prebacio je preko ramena sako u kome je nastupao i našalio se kako se Hari licka kao curica. Uhvatio je Dol oko struka, podigao je i brzo zavrteo, pritisnuvši usne na njene. „Nadao sam se da ćeš doći“, rekao je.

„O, tačka je bila divna“, odgovorila je zadihano. „Ni za šta je ne bismo propustile.“

Okrenuo se prema Bes. „Ja sam Daš“, predstavio se i pružio joj ruku. „Moj brat i ja smo gledali vaš nastup prošlog vikenda.“ Pokazao je glavom na Dol. „Prišao sam ovoj curici dok je izlazila.“

Bes je osetila kako joj obrazu plamte. Nije ih primetila. „Uglavnom ne obraćam pažnju na lica“, promrmljala je. „Žao mi je. Znam da to deluje nepristojno.“

Daš je slegnuo ramenima. „U redu je.“

„Jeste li vas dvojica stvarno braća?“, pitala je.

„Jesmo.“

„Ne ličite.“

„Mađari smo“, rekao je kao da je time sve objasnio. Bes nije dalje zapitkivala jer je utom izašao mladić koga je Dol nazvala Hari i pošao prema njima. Očešljao se i preobuo, ali nije presvukao košulju kao njegov brat. Pošto na njoj nije bilo mrlja od znoja, zapitala se je li i to obmana, možda je obukao istovetnu košulju kako bi izgledalo da je tačka bila veoma laka. Ako je tako, uspeo je; zadivila se.

„Pa, bilo je veoma zabavno“, rekao je i spustio ruku bratu na rame. „I, ko su ove lepe devojke?“ Govorio je s blagim evropskim akcentom. Pažljivo je naglašavao svaku reč, kao da se silno trudi da se ne oda. Bes se zapitala šta li bi pomislio da zna njeno nemačko ime.

Predstavila se kao Bes. Kad mu je pružila ruku, okrenuo joj je šaku i smelo joj poljubio sredinu dlana. Povukla je ruku, iznenađena i pomalo zgrnuta.

„Majka mi je uvek govorila da se ne rukujem sa ženama“, objasnio je. „To je nepoštovanje.“

Dol se nasmejala i uhvatila Daša za ruku. „Vi mađioničari ste veoma drski, zar ne?“

Bes je razmislila o Harijevom smelom postupku. Nije znala šta da misli o tom mladiću. Viši je od nje, što je lako s obzirom na to da je i dalje niska kao dete. Međutim, njegova nadmenost ju je zbunjivala.

„Hoćemo li na plažu?“, pitala je Dol. „Hajdemo, molim vas. Ovde je sparno.“

Sunce je zalazilo iza njih, ali gosti su se i dalje vrzmali naokolo pod uličnim svetiljkama nalik belim avetinjskim očima. Bes se setila koliko se njena majka stidela kad je otišla od kuće, ali vredelo je – zar ne? – zbog letnje svetlosti u ovom mestu ukrašenom draguljima, mestu s više boje i života nego što je ikad ranije videla.

Međutim, nijedan zabavljač nije provodio mnogo sloboodnog vremena u zabavnom parku. *Baueri* je uvek bio dupke pun, ali hrana je bila skupa a oni nisu dobijali besplatne obroke. Ali uglavnom su ga se klonili zbog mogućnosti da ih neki gost prepozna ili gnjavi. Iako to niko nije govorio naglas, još je gora bila mogućnost da ih neko pomeša s gostima, s običnim ljudima koji jedu viršle i čekaju u redu kako bi se provozali kolima koje vuku koze ili malom železnicom. A sama pomisao na to – na nešto tako dosadno i strahovito obično – bila je gnusna. Svi su oni došli na Koni Ajlend kako bi izgradili neobične, blistave živote pod reflektorima. Možda bi se njena sestra zadovoljila time da stoji u redu, ali Bes više nije htela da bude samo posmatrač.

„Idemo na plažu“, složio se Daš i uhvatio Dol za ruku. Hari je pošao za njima. Bes je hodala pored njega pošto nije imala kuda da ide. Međutim, nije joj se ponovo obratio. Njegova ćutnja joj se činila nepristojnom, smetala joj je i blago je vređala. On je mlad – gotovo kao i ona – te se zapitala je li ikad bio s devojkom. Dol se razume u te stvari i objasnila joj je da muškarce koji se razmeću svojom samouverenošću često muči kakva seksualna nesigurnost.

Konačno je popustila i prva progovorila. „Kaži mi nešto.“ Glas joj je bio tih kako je Daš i Dol ne bi čuli. „Znao si da će vas onaj čovek iz publike izazvati, zar ne? Znao si da nikad neće uspeti da izađe iz onog sanduka.“

Hari se osmehnuo. „Zašto to misliš?“

„Ili je možda sve namešteno i platio si mu da ostane tamo kako bi ispaao junak.“ I sama se iznenadila zbog tih reči. Nije nameravala da bude tako drska. Ali ključala je jer ju je njegova ćutnja uvredila i probudila njenu grublju stranu.

Njegov osmeh je iščileo. „Reći ću ti nešto – nema čoveka u celoj državi Njujork koji može da izađe iz tog sanduka osim Daša i mene. I svakako ne moram nikome da plaćam da pokuša.“

„Ne moraš da se brecaš na mene.“ Zastala je. „Ja bih mogla da izađem iz tog sanduka.“

Razgaljeno ju je pogledao. „Misliš?“

Bes je klimnula glavom. „Očigledno si veoma vešt s konopcima, a to je najteži deo. Odvezao si ruke iza leđa pre nego što ti je Daš navukao džak preko glave. Ali konopac oko džaka je obmana – nagađam da je dovoljno da ga povučesh iznutra kako bi otvorio džak. A sanduk može da se otvori sa zadnje strane.“

Harijev podrugljivi osmejak je iščezao. „Nisi u pravu.“

„Ne kažem da nisu potrebni velika veština i mnogo vežbanja da bi se to tako brzo uradilo. Mada mislim da bi trebalo

da sputaš i nožne članke. Tako bi bekstvo izgledalo još čudelnije.“ Videla je da se smrkao i shvatila da je preterala.

„Reći ću ti svoju tajnu“, nastavila je blažim glasom. „Moje pravo prezime je mnogo gore od Floral. Zovem se Vilhelmina Beatris Rajner. Bes je skraćeno od Beatris.“

Harijev izraz je smekšao. „To je tvoja tajna? Nije tako strašna.“

„Naravno da jeste. Zvuči kao ime neke debele školske direktorke.“

„Danteova muza zvala se Beatrice*“, usprotivio se. „Pisao je o njoj u *Raju*.“

Bes je pogledala Daša i Dol, koji su se sve više udaljavali. „Čitao si Dantea?“

„Čitao sam sve što ima veze s magijom. Ili bar nameram da pročitam.“

„Ali Danteove knjige su o religiji.“ Setila se srednjoškolske lekcije o *Paklu*. Nije mogla da ga svrsta u esej o magiji – možda u fantastiku ako se olako shvati. Bes je devet krugova pakla doživela kao katoličko upozorenje na greh, o tome kako čovek mora biti obazriv na ovom svetu i koliko brzo sreća može da iščezne. Italijanske učenice su se razmetale neprevedenim primercima knjiga pred Nemicama, koje su smatrale nezanimljivim i neuglađenim. Naravno, nedeljom su sve išle u istu crkvu u bogatijoj četvrti i sve su se jednako trudile da ne odaju nikakav nagoveštaj o svom poreklu. Koristile su američke nadimke kako bi izbegle imena iz Starog sveta i američku šminku da sakriju etničke nesavršenosti.

Hari je otpuhnuo. „Magija i religija su jedno te isto.“

„Misliš li na čuda?“

„Čuda ne postoje. Mislim na pravu magiju.“ Namrštio se. „Dok sam odrastao, gledao sam kako moj otac beskorisno

* I engleska i italijanska verzija imena pišu se isto – Beatrice. (Prim. prev.)

hoda tamo-amo po sobi kad dođe vreme da plati kiriju. Govorio je: 'Gospod će dati, Gospod će dati.' Ali nije Bog nalazio načina da plati stanarinu, već sam to ja radio.“

Bes se zgranula. „Moram da se usprotivim. Čuda *postoje*.“

„Jesi li nekad videla neko čudo?“

„Nisam, ali...“

„Kako onda znaš?“

„Zavisi od toga kako to doživljavaš. Rođenje deteta je čudo, zar ne?“ Osetila je kako crveni. Shvatila je koliko je mlada, koliko malo toga zna o onome što se dešava izvan nekoliko ulica u kojima je odrasla. Zнала je da sveštenici nemaju sve odgovore; u stvari, jedan na koga je naletela blizu Utrobe pokušao je da je pomiluje po nozi. Ali teško je priznati da život, na neki način, čini veliko more duša koje se batrgaju i traže nešto u šta će verovati. Crkva joj je uvek pružala mir – kad joj je otac umro, kad joj se majka preudala i kad je kuća bila puna dece što urlaju. Sedela je jedan sat okupana lelujavom svetlošću sveća ispod prozora u bojama dragulja i bila spokojna u toj lepoti koja oduzima dah.

„Slušaj“, reče Hari. „Jedino čudo koje sam dosad video jeste ono koje je dovelo do večerašnjeg upoznavanja s tobom.“

Bes je zatreptala. Zapitala se da li joj se podsmeva. Na neki način joj poručuje da mu se dopada iako ga je uvredila, možda i ponizila. Nije joj dotakao ni ruku, ali učinilo joj se da joj je prešao prstima po leđima. Nagonski je obavila ruke oko struka. „Ti... prilično si otvoren.“

Hari je pružio ruku prema njoj. „Je l' ti hladno?“

Odmahnula je glavom i promenila temu. „Hoćeš li da kažeš da ne veruješ u religiju?“

„Naravno da verujem. Otac mi je bio jevrejski rabin.“

„O“, promucala je zbunjeno. „Dakle, ti si... Jevrejin?“ Nije bila sigurna šta je gore – činjenica da je Jevrejin ili što

izgleda kao da se ruga njenim uverenjima. Ili što ona, uprkos svemu tome, ne može da se odvoji od njega.

„Valjda.“

„Pridržavaš li se verskih običaja?“

„Ne.“ Odmerio ju je od glave do pete. „Dakle, ti si katolikinja.“

„Otkud ti to?“

Osmehnuo se. „Izgovorila si reč *Jevrejin* s usiljenom učtivošću.“

Pocrvenela je. „Nisam. I nije reč o tome. Moja majka je veoma pobožna.“

„I zato si postala plesačica. To je baš katolički.“ Namrštio se. „Kao da mnogo polažeš na ono što si naučila od drugih – nastavnika, roditelja, sveštenika. Ali šta je s onim što si sama naučila?“

Učinilo joj se kao da je nehotice odlučila nešto time što stoji nasamo s Harijem. Dah mu je bio toliko vruć da je pomislila da će je oprljiti. Tad je shvatila da se neće vratiti, da ne može to da uradi. Ono što je nekad smatrala grešnim sad nije izgledalo pogrešno. Njen novi način života – razrogačene oči muškaraca u publici, kikotanje kasno noću, Anina i Dolina priznanja s drugog kreveta – izgledao je ne samo bezazleno već pošteno i stvarno. Tragala je za nečim dok je satima sedela sama u crkvi, ali to je našla ovde, na Harijevom glatkom licu bez mrlja kao i u tome što je izgledao kao da je želi zato što nije glatka i bez mrlja, već zato što je čudesno složena, zato što je odbacila otrcanost svog ranijeg života i stremila nečemu opčinjavajućem.

Već su stigli do plaže. Okean je bio crn kao mastilo u daljini, a zapenušali vrhovi talasa lomili su se tridesetak metara dalje. Bilo je nečeg čudesnog u vezi s okeanom noću

– on je opasan i neistražen. Ako postoji nešto slično magiji, onda se sigurno nalazi tamo, u toj vlažnoj tami.

Stajali su sa stopalima zakopanim u pesku i gledali vodu. Nije bilo ni traga od Daša i Dol, ali čula je njen prepoznatljivi smeh nešto dalje niz plažu. „Veruješ u čuda. Ali ne veruješ u magiju?“, pitao je Hari. Tamne oči su mu odjednom postale ozbiljne.

Bes je zatrepkala. „Ja... ne verujem. Misliš li na leteće čilime? Ne verujem.“

„Onda ću ti odati tajnu. I suštinski je važno da to znaš.“ Uhvatio ju je za obe ruke i zagledao se u nju. Protresla ju je struja. „Magija ne postoji.“

Bes je zadrhtala, ali nije se odmakla. „Zašto to kažeš?“

„Zato što bih znao da postoji.“

„To je besmislen odgovor.“

Slegnuo je ramenima. „Možda.“

Izenada se unervozila što je sama s njim. Nije mnogo držala do pristojnosti, ali bilo je čudno što je plaža pusta, čak i u ovo doba. Nekoliko metara dalje nalazilo se gusto, slano močvarno zemljište. Oko njih su zujali rojevi majušnih crnih buba, koje su joj ulazile u kosu i usta. Osećala je sve veću nelagodu pored Harija. Bilo je nečega životinjskog u njegovim pokretima, u snazi s kojom ju je uhvatio za ruke. Ranije je izgledao kao da se šali s njom, ali sad nije bilo ni traga izmotavanja u njegovim očima. Pomno ju je posmatrao.

„Otpisao sam te dok sam te gledao kako pevaš“, rekao je. „Mislio sam da si samo još jedna namiguša koja peva budalaste pesme.“

„Oh“, uskliknula je iznenađeno. „Pa, ne znam šta da kažem na to.“

„Ali shvatila si šta se večeras dešavalo. Bila si u pravu, prokljuvili smo onog pajaca koji je pokušao da nas opljune.

A trik sa sandukom... Neću reći da si u pravu. Samo ću reći da još niko nije bio toliko blizu tome da dokona neki moj trik. Pametnija si nego što sam očekivao. A čini mi se i hrabrija.“

Osetila je kako joj vrućina pomućuje um. Talasi su izgledali kao da će ih zapljusnuti.

Nešto joj je palo na pamet. „Koliko si puta gledao moj nastup?“

„Tri ili četiri.“

„Nisam te videla.“

„Bio sam pozadi pa nisi ni mogla da me vidiš. Ali nekoliko puta smo se mimoišli u *Baueriju*.“

Bes se zapanjila. „Zašto mi nisi rekao nešto? Jesi li znao da ću večeras doći s Dol?“

Hari je gurnuo ruke u džepove. „Zamolio sam Daša da pozove Dol na sastanak kako bi i ti došla.“

„O, to je pokvareno. Ona sad misli da mu se dopada. Trebalo je samo da me pozoveš.“

„Da li bi pristala?“

„Naravno.“

Osmehnulo se. „Koliko ti se dopadam?“

„Molim?“

„Dovoljno da se udaš za mene?“

Bes se nasmejala. Sad nije mogla da odredi je li ozbiljan ili joj se ruga. „Sprdaš se. Ne shvatam kako ćeš me osvojiti ako mi se podsmevaš.“

„Ne podsmevam ti se. Ozbiljan sam. Imam dvadeset godina, a ti imaš – koliko? Osamnaest?“

Klimnula je glavom. „Da, još smo mladi. Čemu žurba?“ Pristala je na igru.

„Više nisi dete, Bes. Žena si. Zar se ne osećaš tako?“ Stavio joj je dlan na potiljak. Osetila je kako joj se kuva u stomaku. „Dovoljno si zrela da znaš šta hoćeš.“

„Valjda jesam.“ Te reči nisu zvučale šaljivo kao što je želela. Nikad nije upoznala mladića koji je toliko zbunjuje. Još joj niko nije izjavio ljubav. U stvari, neki muškarci s kojima ju je Dol upoznala otvoreno su joj rekli da ne mogu ozbiljno da je shvate; izgledala je previše detinjasto zbog kovrdžave kose i malih usana. A ovaj mladić koga je tek upoznala – koji je možda još uvek dečko koliko je ona devojčica – izjavljuje joj ljubav, a ona ne zna treba li da bude polaskana ili sumnjičava.

„Zar me ne želiš?“, pitao ju je potpuno ozbiljno.

Odmahnula je glavom. „Ne znam tačno šta misliš time. Nisam devojka kakvom me možda smatraš.“

Sklonio joj je ruku s potiljka i zadenuo joj pramen kose iza uva. „Mislim, zar ne želiš da se udaš za mene?“

To zaista uopšte nije imalo smisla. Ni on ni ona nemaju novca. Tek su se upoznali. Moglo bi se ispostaviti da je od onih muškaraca koji piju, koji bi je udario kad se razbesni. Mogao bi da pogrešno proceni nešto dok izvodi trikove i umre mlad. A ona je tek tri nedelje na Koni Ajlendu. Pre samo tri nedelje bila je školarica koja je uveče radila u jednoj prodavnici. Nije imala dovoljno vremena da se pretvori u drugu devojku. Šta će raditi ako postane majka? Ljudi koji se venčaju imaju decu. Želi li ona uopšte dete?

Pored nje su se peščane dine uzdizale kao brda, a raštrkane školjke bile su mutnobeke na mesečini. Nagla se da podigne jednu. Spoljašnost je bila glatka, a unutrašnjost hrapava od soli. Pogledala je Harija. Stajao je s rukama u džepovima i gledao je s iščekivanjem. Položila je dlan na čelo. Hari je kleknuo pored nje. „Šta je bilo? Jesi li bolesna?“

Zapitala se šta li bi njena majka rekla kad bi dovela jednog Jevrejina u kuću. „Ne verujem da si ozbiljan. Ne mogu da se udam za tebe, Hari. Ne znaš ništa o meni, kao ni ja o tebi.“

Razmislio je o tome. „Hari mi nije pravo ime. Zovem se Erih Vajs. I ovde to niko ne zna osim Daša, a sad i tebe.“

„Vidiš li? Ne znam čak ni kako da te zovem.“

„Zovi me kako god hoćeš.“

„Hari...“, počela je.

Povukao ju je na noge. „Pođi sa mnom.“

„Ne, ne mogu.“

„Onda ću te nositi.“ Podigao ju je kao da je perce, smejući se. Namestio joj je ruke oko ramena i ispod kolena, kao mladoženja kad nosi mladu. „Veoma si laka.“

„Ovo je besmisleno“, uzviknula je, ali on je već dugim koracima grabio po pesku prema močvarnom zemljištu. „Kuda ćemo?“

Otkrili su da je močvara samo reka koju je okean napravio u pesku. S vremenom je postala duboka i neko je podigao mostić preko nje. Spustio ju je na sredini mosta. „Možeš li da stojiš?“

„Mogu, grubijane. Ali ti si lud. Otkud ti ideja da možemo da se venčamo kad smo se tek upoznali?“

„Dodavola, Bes! Zar ne vidiš?“ Trgla se i ustuknula zbog njegovog ispada. „Nas dvoje smo *isti*.“ Obavio joj je ruke oko struka i čvrsto je zagrlio. „Mi vidimo stvari. Stvari koje drugi ne vide.“

„Otkud ti to?“

„Zato što nisi videla *mene*. Kad si bila na pozornici, gledala si pravo u mene a ipak me nisi videla. Zato što si videla nešto drugo. Jesam li u pravu?“

Bes je klimnula glavom. Kad je pevala, pesme su je zaoкупljale. Pred sobom je videla boje, vrelinu poslepodneva što se izvija kao dim, svetlost nalik suncu na staklu.

Nastavio je zadihano kao da ga je njegovo saznanje obuzelo. „Postoji još nešto u svetu, nešto što um ne može da pojmi.

Možda je to religija, a možda i nije. To nije ni magija onakva kakvom je zamišljamo – takva magija je igra. Reč je o nečemu drugom, nečemu stvarnijem od toga. Neki ljudi veruju u to. Poneki mogu to da osete. Ali ja – ja to vidim. I onda sam upoznao tebe. I mislim... mislim da ti to možeš dostići.“

Bes se prenerazila. Osećala je puls njegovih šaka oko struka, kao da mu je krv ključala kroz prste. „Šta da dostignem, Hari?“

„Ono što je tamo. Drugo mesto.“

„Misliš li na raj?“

„Na bele kapije i slično? Ne, ne. Mislim da postoji još jedna dimenzija života baš ovde gde stojimo. Ljudi koji su postojali, ljudi koji će se tek roditi, šta ako su oni ovde s nama? A ipak ih većina nije svesna.“ Oči su mu potamnele. Bilo je nečeg mahnitog u njegovoj vatrenosti, ali nije bio lud. Bilo je nečega stvarnog i poznatog u vezi s njim. Osećala se kao da on rečima izražava nešto što je već znala. Šta ako je u pravu? Šta ako ona ima nešto izuzetno? Niko nikad nije mislio da je ona posebna sve dok joj Dol i Ana nisu prišle i zamolile je da peva.

„Razgovor s mrtvima je bogohuljenje.“

„Baš me briga hoćeš li razgovarati s njima ili nećeš. Samo pokušavam da objasnim zašto te volim.“ Odjednom je izgledao nervozno kao da je, nadmen kakav je, tek sad shvatio da bi ona mogla da ga odbije. „Pokušavam da kažem da opažaš stvari. I mislim da bih mogao da se poboljšam pored tebe.“

Malo se odmakao i okrenuo prema udaljenim svetlima *Bauerija*. „Nikad nisam ništa radio polako. Znaš, imam velika očekivanja. Postaću poznat i veoma bogat, postaraću se da se moja majka nikad više ne brine a to naprosto ne mogu ako živim kao svi drugi. Kad si prozrela moje trikove, pomislio

sam da je to ono pravo. Da si ti prava devojka. A ako znam da si prava devojka, zašto bih čekao da ti to kažem?“

Bes je pocrvenela. „Svakako to ne možeš da znaš na osnovu jedne...“

„Ona pesma koju pevaš... kako beše? Bacila si čini na mene, nešto, nešto, nešto.“

„Rozabel.“

Široko se osmehnuo. „Da, tako je. Rozabel. Ta pesma me je oduševila. Kako glasi?“

„Rozabel, slatka Rozabel“, govorila je brzo umesto da peva. „Volim je više nego što mogu izraziti, ona me je opčinila, moja ljupka crnooka Rozabel...“ Zaćutala je. „Zar nisi rekao da je glupa?“

„Nisam, rekao sam da su *pesme* glupe.“ Zaneseno ju je gledao dok je pevala te je sad odmahnuo glavom. „Ali ta je divna. Tad sam te zavoleo – lice ti se ozarilo dok si pevala. Pomislio sam: ovo je devojka koja se nada nečemu. Verovatno još ne zna ništa o ljubavi, ali kad je upozna, nikad neće dići ruke od nje. A kad si otpevala poslednju strofu, kao da si shvatila da si previše otkrila. Tako da si se nasmejala i izmahnula nogom, a publika se oduševila. Ali ja sam znao. Tvoje lice je sve odalo.“

Bes je zurila u njega. Njegova sigurnost ju je oborila s nogu. Bilo je nečega uzvišenog u vezi s njim, u tome koliko su mu osećanja snažna, kao da ostatak sveta uspavano leži dok on pomamno pleše. „Osećam se kao da... kao da znaš moje misli bolje od mene.“ Uvek je verovala da je odlučna i samouverena, ali sad je bila smušena.

„Obrnuto je. Večeras si videla kroz mene – videla si mene... Ti si bacila čini.“

Bes se setila jutra kad je napunila trinaest godina, kad joj je majka prvi put predložila da ode u samostan. Odvela ju je

u oronulu kuću od smeđeg pešćanika na Menhetnu, gde su starice u crnim haljinama tiho sedele na klupama i premetale brojnice. Napolju je grad brujaao od života. Nije mogla da zamisli da provede ostatak života među tim natmurenim ženama dok je ispred vrata toliko žara, toliko lepih radnji i otmeno odevenih muškaraca koji čekaju da je vole.

Međutim, njena majka je bila stroga, neumoljiva Nemica čije je telo iznedrilo desetero dece. Njen drugi muž gotovo nikad nije bio kod kuće, uglavnom je zaudaraao na pivo i bio je jadona zamena za Besinog nežnog oca, koji je umro nekoliko godina ranije. Tog poslepodneva se zaklela da će iskoristiti prvu priliku koja će je odvesti od kuće. Ta prilika se ukazala četiri godine kasnije u vidu dve devetnaestogodišnjakinje po imenu Nora Koh i Ana Kapel. Bile su malo starije od nje i napustile školu kao petnaestogodišnjakinje, sanjajući da budu u vodvilju. Naletela je na njih na ulici ispred bakalnice; postigle su manji uspeh kao duet, ali tražile su treću članicu i pozvale je da pođe s njima na Koni Ajlend pošto su potpisale ugovor da nastupaju preko leta, a možda i duže ako budu uspešne. Ali nedavno je shvatila da neće moći dalje da pevaju zajedno ako im se ne ukaže bolja prilika do septembra. Šta će onda da radi?

Ionako su jedva zarađivale dovoljno da priušte sobu u pansionu. Nije mogla da zamisli kako se vraća u Bruklin, čak ni kod Stele, da ponovo nedeljom ruča s porodicom i sluša kako se očuh tetura na vratima, pijano pevajući grozne stare nemačke pesme, da gleda kako su joj sva braća i sestre nagurani u dve sobe. Ako se uda, imaće svoj dom. Nije bila sigurna šta je ljubav, ali sviđalo joj se kako se oseća kad je Hari dodirne. Rekao je da je želi. Činilo joj se da je nikad niko nije voleo kao on.

„U redu“, odgovorila je tiho. „Udaću se za tebe.“

„Vidiš? To volim kod tebe. Uvek uradiš nešto neočekivano.“

Tad se ponovo iznenađujuće uozbiljio. S druge strane Koni Ajlanda, crkvena zvona su odbrojavala sate. Zvučala su čudno naspram graje koja je dopirala iz *Bauerija*. „Prvo moraš nešto da mi obećaš“, rekao je. „Pre nego što se venčamo.“

„Šta?“

Hari ju je uzeo za ruke i podigao ih, naslonivši dlanove na njene. Bili su hrapavi kao šmirgla. „Beatris“, rekao je. „Podigni ruke prema nebu i zakuni se da ćeš biti iskrena prema meni. Zakuni se pred Bogom da me nikad nećeš prevariti ni na koji način.“

Nije bilo nijedne životinje u vodi ispod njih, nijedno živo biće nije hodalo po pesku. Svugde je vladala tišina.

„Nikad te neću prevariti“, promrmljala je Bes. Nije mogla da skrene pogled s njega. Njegova vatrenost ju je opčinjavala.

„Ono što radim... imam mnogo tajni. Kad mi postaneš žena, znaćeš sve moje tajne. Znaćeš sve o meni. Znaćeš više čak i od Daša. A ako pristaneš da se udaš za mene, to mora biti zauvek. Više se nikad nećeš vratiti kući.“

Nešto u vezi s tim kasnim satom, mostom nad močvarom i dramatičnom zakletvom na koju ju je primorao nateralo ju je da zastane. Zapitala se stoji li naspram ludaka. Ali ono što se upravo dogodilo bilo je uzbudljivo. Hari joj je obećao život pun mogućnosti, pun magije, a ona nikad nije zamišljala ništa slično. Nije mogla a da se ne zapita kako je biti njegova žena, buditi se pored njega, gledati kako on stoji ispred nje dok se mišići njegovih leđa oštro odražavaju na prozoru. Želela je da je poljubi. Setila se tamnokosog konobara u Bruklinu i ukusa krvi na usni kad ju je ujeo. Tad se uplašila, ali sad je želela da oseti Harijeve usne na svojim. Htela je da joj kaže kako nikad neće voleti nijednu ženu

osim nje. Pomislila je kako je sigurno potrebna velika snaga za trikove koje izvodi i zapitala se kako li je osetiti tu snagu.

Pomislila je na to šta će joj drugarice reći kad im kaže da se zaljubila u njega. Dol će se oduševiti iako će joj se srce slomiti. Ana će se sigurno naljutiti na nju što napušta grupu.

„Ne boj se.“ Hari joj je prebacio ruku preko ramena. „Staraću se o tebi.“

„Hari“, prošaputala je. „Kad ostarimo, hoću da se sećaš kakva sam bila naše prve bračne noći.“ Nije znala otkud su se te reči stvorile. „Hoću da ti ugodim. Hoću da me se sećaš.“ To je delovalo kao zakletva koja obavezuje više od one koju je on tražio od nje.

Privukao ju je k sebi, prvi put. Tela su im bila jedno uz drugo, a ruke isprepletene. Osetila je kako mu se stomak kruti. Naslonio je usne na njene i poljubio je. Nežno ju je spustio na drveni mostić kako bi klekli jedno naspram drugog.

Čula je kako Daš i Dol idu plažom prema njima, narušavajući njihovu samoću. Brzo su ustali i obrisali blato s odeće. Dol je mahala. „Uja!“, pozvala je.

„Hari, đavole jedan!“, povikao je Daš. „Znali smo da vas dvoje nešto smerate.“

„Misliš li da će se Daš naljutiti kad mu kažeš?“, prošaputala je Bes.

„Neće.“ Hari je slegnuo ramenima. „Sad nije ni važno. Zakleli smo se jedno drugome.“

„Ali... zvanično ćemo se uzeti?“

„Naravno.“ Hari ju je uhvatio za bradu i ponovo je poljubio.

Ujutru su s ono malo novca što su imali kupili burmu za nju u draguljarnici koja prodaje polovni nakit. Kad su je